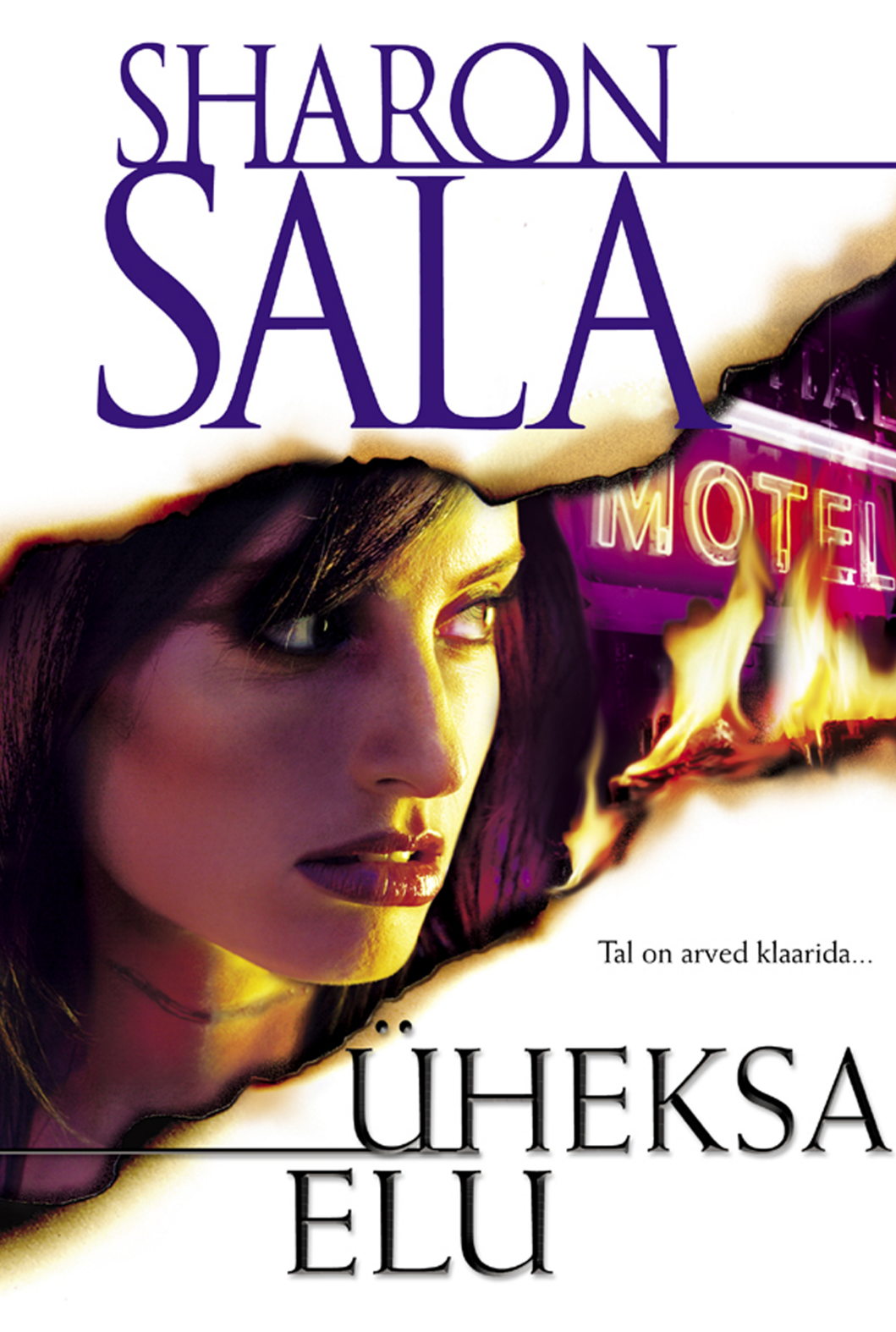

SHARON SALA

Tal on arved klaarida...

ÜHEKSA ELU

Üks

Texase osariigis Dallases oli kätte jõudnud detsember.

Cat Dupree ei sallinud talve ega sellega kaasnevat. Ilm takistas jälitustegevust, kuid see oli pearahaküti elu lahutamatu osa. See aastaaeg muutis tema koorma raskemaks ja tuletas meelde kõike seda, millest ta ilma oli jäänud.

Ta oli kuueaastane, kui läks koos emaga toidupoodi ja neile sõitis otsa veoauto, mille roolis oli purjus juht. Ema hukkus silmapilkselt ja Cat pidi palju päevi haiglas veetma. Ta sai haiglast välja pärast ema matuseid ja nad pidid nüüd isaga kahekesi hakkama saama.

Ajapikku ta kohanes ning nad kasvasid isaga kokku. Pisut enne tüdruku kolmeteistkümnendat sünnipäeva ja paar päeva enne, kui nad plaanisid isaga puhkusereisile sõita, tungis nende majja tätoveeritud näoga mees, kes pussitas isa ja löikas tüdrukul kõri läbi, nii et ta ei saanud isa suremist pealt vaadates appi hüüda.

Pärast seda viis Texase sotsiaalhoolekanne Catherine Dupree kasvatamise lõpule ja just sel ajal sai ta hüüdnime Cat.

Nende pikkade aastate jooksul oli ta unistanud pearahaküti ametist. Kuidas muidu leida oma isa tapjat, kui mitte tema maailmas tegutsedes? 18aastaselt pääses ta hoolekandest ja kaks kuud hiljem asus ta tööle kautsjoniandja Art Balli juures.

Artile meeldis tumedapäine pikajalgne teismeline ja ta võttis neiu tööle asjaajajaks, kuigi tegelikult polnud tal abijõudu vaja. Ent hiljem tunnistas ta, et see oli tema parim otsus. 21aastaseks saades oli Catil karates must vöö, tal oli relvaluba ja läbitud mitmed jälitustegevusalased koolitused ning ta oli kodus kautsjoni vastu vabastatud, kuid kohtusse ilmumata jäänud isikute kinninabimises.

Tollal hakkas ta, lootuses tabada oma isa mõrvar, koguma ülevõtteid näotätoveeringutega isikutest. Sellest ajast saadik oli ta meest otsinud ja paistis kummaline, et niivõrd silmatorkavate eritunnustega meest on nõnda raske leida. Oleks võinud arvata, et maakaardisarnase näoga mees jääb kohe silma.

Iga kord, kui ta mõnd jooksikut püüdma läks, käskis Art tal ettevaatlik olla. Ta tuletas oma alluvale meelde, et tollel pole enam järel üheksat elu nagu ümber nende kontori luusivatel kassidel, sest kaks elu oli ta juba ära kasutanud.

Järgnevad aastad ja külmavereiline pühendumine löid talle vingekadestamisväärsse maine. Asjaolu, et ta oli pikk ja paljude meeste arvates väga ilus, ei läinud talle korda. Ta sai varakult täiskasvanuks ning tal olid kähe hääl ja halvad kombed. Tal olid nägusad rinnad, kuid see ei tähendanud talle midagi, aga need ajasid jälitatavaid mehi kenasti segadusse. Kui ta esimese hoobi andis, oli nende tähelepanu tavaliselt suunatud muule.

Ta arvas, et sama lugu on ka seekordse põgeniku Nelson Brownleega. Pärast mõningat ringivaatamist tuvastas Cat Brownlee peatuspaiga vanas kortermajas Fort Worthis. Nüüd tuli mees lihtsalt kinni nabida ja ametivõimude kätte toimetada.

Nelson Brownlee oli neli korda kinni istunud ja tema erialaks olid relvastatud röövid. Pärast viimast vabanemist töötas ta endale, et läheb tagasi Michigani, kuid Nelson polnud sõnapidaja mees ja seda ka mitte endale. Kogu tee marketi *Quick Stop* juurde tundus miski valesti olevat. Ta ei pööranud oma aimdustele tähelepanu, röövis poodi ja ukse nabis puhkusele olev võmm ta kinni. See tundus igati õiglane ja ta ei lootnudki pakku pääseda. Aga pääses. Ta pidas seda jumala märguandeks, et aeg on oma elu muuta.

Aga ta polnud jumalaga kunagi eriti hästi jutule saanud ja selle asemel, et ettenähtud ajal kohtusse ilmuda, tegi ta sääred. Viimased paar nädalat oli ta redutanud rahatult kunagise kallima korteris Fort Worthis.

Ta oli siin olnud juba kuus päeva ning tal oli kõrini keedetud kapsa ja praevorsti lõhnast. Isegi tasuta seks kunagise kallimaga ei pakkunud enam pinget. Kui uksele koputati, läks ta, vastupidiselt tervele mõistusele, avama.

Cati näpud olid külmast kanged, kuid kannatlikkus pälvis tasu. Külmanäpistus oli selle töö juures tühiasi, võrreldes rahuloluga, mida pakkus kopsakas pangaarve. Tema ametimärk oli nähtaval kohal, seega polnud jälitataval temaga kohtudes mingeid kahtlusi tema kavatsuste osas. Naine kontrollis teksaste vöö vahel olevaid käeraudu, veendus, et revolver oli palitu all kabuuris, libistas käega üle taskus oleva kõrgepingepüstoli ja seadis sammud trepi poole. Brownlee kallima korter oli kuuendal korrusel ja säherduses vanas majas ei tasunud liftist unistadagi.

Cat kirtsutas üles ronides nina. Uste vahelt immitses hingematvaid lõhnu – alates ummistunud käimlast ja lõpetades keedetud kapsaga – ühesõnaga jäle segu. Ent see ei takistanud tal eesmärgi poole liikumast, milleks oli põgeniku tagasiviimine Arti juurde.

Kuuendale korrusele jõudes Cat isegi ei hingeldanud. Tema samm oli kindel, kui ta hetkeks seisatas, enne kui tõstis käe ja koputas 609. korteri uksele. Ta kontrollis uuesti relvi ja julgustas ennast.

Nelson Brownlee avas ukse.

“Tont võtaks,” pomises ta ja püüdis ust kinni lüüa.

Cati saabas peatas ukse hoo, kui ta jala ukسلävele asetas ja naine trügis sisse.

“Vot nii, Nelson,” venitas Cat, haarates mehel kraest ja surudes kõhuga vastu seinu. “Vilets tervitus. Õues on külm. Oleks vähemalt kohvi võinud pakkuda.”

“Käi põrgu,” rõõgatas Nelson, kallutas end tahapoole, pöördus ja üritas naist tabada.

Cat astus sammu kõrvale ja ründas teda esimesena. Ta kummardus pisut ning andis mehele lõua pihta ränga hoobi. Mees kukkus nagu välgust tabatud. Kiiresti asetas Cat kohale käerauad, haaras mehel kaenla alt ja kavatses teda just uksest välja lohistada, kui kuulis karjumist.

Ta laskis Nelsoni lahti ja tõttas korterist välja. Ülalt valgus trepikotta suitsu, selle jämedad tapvad siud sirutusid allapoole.

“Jessas,” pomises naine ja heitis uuesti pilgu korterisse. Brownlee oli ikka veel teadvuseta.

Ta ei saanud meheta lahkuda, kuid too oli temast oma poolsada kilo raskem. Jama. Ta heitis uuesti pilgu trepikotta ja valis mobiilil kähku hädaabi numbri. Andnud dispetšerile hoone aadressi,

tõttas ta uuesti Brownlee juurde. Suits oli kuuendal korrusel muutunud nii paksuks, et segas hingamist. Cat tõttas kööki, haaras kapist käteräti, kastis selle märjaks ja sidus näole. Niisutamine ei vähendanud käteräti haisu, mis ajas teda oksele, aga parem öökida kui kärsata.

Suits tungis korterisse, kui Cat tagasi elutuppa tõttas ja Nelsoni koridori tiris. Ta ei saanud midagi parata, et mehe pea kõvasti vastu lävepakku kolksatas. Aga parem peavalu kui surm.

“Ärka üles, Brownlee!” karjus Cat, kuid Brownlee ei kõssanudki.

Omaette vandudes tiris ta mehe nii kaugele platvormile kui võimalik, kummardus, hiljem seletas ta seda hirmust tingitud adrenaliinipurskega, ning vinnas mehe tuletõrjuja kombel kukile ja hakkas tema raskuse all vankudes trepist alla komberdama.

Cat polnud trepist alla tulemisel arvestanud teadvusetu keha raskusega. Kui ta sammu võrra allapoole astus, kopsas Brownlee pea talle vastu selga ja lõi ta kergelt tasakaalust välja. Ent kuumus ja nende pea kohal üha tihenev suits tuletasid meelde, et on vaja edasi liikuda. Nad olid jätnud selja taha viienda korruse ja jõudsid neljanda korruse mademele, kui Cat aimas kedagi enda ees trepil. Tal oli õigus, sest ta astus kellelegi kannale.

Vaarudes, et mitte oma kandamit kaotada, haaras ta ühe käega käsipuust ja teisega Brownlee pükste tagataskust.

“Liikuge kiiremini või minge eest! Laske läbi!” hüüdis ta.

Wilson McKay oli sedasorti mees, keda tema lemmiksöögikoha ettekandja kutsus “kenakeseks”. Ta oli oma 192 cm pikk ja atleetliku kehaehitusega. Juuste puhul ei saanud rääkida soengust, pigem oli tegu mingi järgulise lõikusega, mis oli püsiva väljakasvamise

seisundis. Paremat kõrva kaunistas väike kuldrõngas ning rõivas-
tuses esinesid võrdse sagedusega nii nahk kui ka teksa. Mehe
ninaluu oli kaks korda puruks löödud ja parema silma all oli pisike
arm. Iga arm, muhk või kurd tema näol andis tunnistust elu raske-
test hoopidest.

Eile oli tema neljakümnes sünnipäev ja sõbrad olid korralda-
nud talle suure peo tema kautsjonikontorist üle tee asuvas baaris.
Õlut voolas ojadena. Nad olid mingist marketist kohale tassinud
isegi piraka eilse tordi. Nad kinkisid Wilsonile Wanelle, linnaosa
kõige kenama litsi. Viimane kandis seda tiitlit uhkusega, kuigi
tiitel ise oli tõe päris põhjaliku väänamise tulemus.

Aga ikkagi, Wanellel olid oma hambad ja klaar nahk ning kui
ta naeris, oli ta päris kena. Wilson tundis teda põgusalt. Ta oli
naist aeg-ajalt (Fort.) Worthis kohanud, kuid armastuse ostmine
polnud tema stiil. Ta tundis kimbatust, kuid Wanelle talle üle anti,
eriti veel selle pärast, et sõbrad olid talle suure punase tuti kaela
sidunud. Kingist loobumine oleks olnud tõsine eksimus sõprade
ja Wanelle suhtes. Niisiis, selle asemel, et kõiki solvata, võttis
Wilson kingi kenasti vastu ja nad veetsid öö naise viiendal korru-
sel asuvas korteris, kui suits nad üles ajas.

Wilson tuli just tualetist, kui märkas välisukse alt ülespoole immit-
sevaid peeni hallikaid suitsusiuge.

“Tont võtaks,” pomises ta ja tõttas ukse juurde. Ta katsus käega
selle temperatuuri ja kuna see tundus ikka veel jahe, katsus ta
õnne ja tegi selle lahti.

Suits valgus mööda trepikoda allapoole. Seda näinud, lõi ta
ukse kiiresti kinni ja hüppas eemale ning magamistuppa tõtates
haaras toolilt särgi.